

Гийом Мюсо

МОМИЧЕТО И НОЩТА

София, 2019

GUILLAUME MUSSO

LA JEUNE FILLE ET LA NUIT

Copyright © Calmann-Lévy, 2018

© Издателство „Изток-Запад“, 2019

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Венера Атанасова, превод, 2019

© Фиделия Косева, оформление на корицата, 2019

ISBN 978-619-01-0407-0

ГИЙОМ МЮСО

Момичето

и

нощта

Превод от френски
Венера Атанасова

СЕРИЯ „КРАСНОГЛЕД“

„Творци на съвпадения“, Йов Блум

„Тежък дар“, Уилям Кент Крюгер

„Животът, който загърбваме“, Алън Ескенс

„Еуфория“, Лили Кинг

„Момичето от Бруклин“, Гийом Мюсо

„Лято по френски“, София Наш

„Един аристократ в Москва“, Еймър Тауълс

„Брачният пакт“, Мишел Ричмънд

„Еротични истории за пенджабски вдовици“, Бали Каур Джасвал

„Жените, които купуват цветя“, Ванеса Монфорт

„Парижката квартира“, Гийом Мюсо

„Люляковите момичета“, Марта Хол Кели

„Между небето и Лу“, Лорен Фуше

„Изгубени кучета и самотни души“, Люси Дилън

„Завръщането на Албърт у дома“, Омър Хикъм

„Момичето и нощта“, Гийом Мюсо

Съдържание

ПЪТЕКАТА НА КОНТРАБАНДИСТИТЕ / 9

ВЧЕРА И ДНЕС / 19

ЗАВИНАГИ МЛАДА / 23

1	Кока-кола чери	25
2	Първенецът на класа и лошите момчета	33
3	Това, което извършихме	55
4	Вратата на нещастieto	65
5	Последните дни на Венка Рокуел.....	81
6	Снежен пейзаж	95

МОМЧЕТО,

РАЗЛИЧНО ОТ ДРУГИТЕ / 105

7	По улиците на Антиб.....	107
8	Лятото на „Безкрайна синева“	119
9	Колко дълго живеят розите	133
10	„Изравяне на томаховката“	147
	<i>Момчето, което се различаваше от другите .....</i>	<i>161</i>
11	Зад нейната усмивка.....	165
12	Момичето с огненочервените коси	181

МОМИЧЕТО И СМЪРТТА / 199

13	Площадът на Катастрофата	201
	<i>Фани</i>	213
14	Партието на бившите ученици.....	223
	<i>Анабел</i>	235
15	Най-красивата в училището	241
	<i>Анабел</i>	251
16	Нощта винаги те очаква.....	255
17	Градината на ангелите.....	261
	<i>Ришар</i>	267
18	Момичето и нощта	271

ЕПИЛОГ

СЛЕД НОЩТА / 279

	<i>Проклятието на добрите хора</i>	281
	<i>Жан-Кристоф</i>	287
	<i>Родилният дом</i>	289
	<i>На крачка пред опасността</i>	293
	<i>Привилегията на романиста</i>	299
	Истина и измислица	303

*Проблемът с нощта си остава неизменен.
Как да я преживееш?*

Анри Мишо¹

---

¹ Френски поет, белетрист и художник от белгийски произход, една от най-ярките, колоритни и знакови фигури на френската поезия на XX в. [Всички бележки, освен изрично отбелязаните, са на преводача.]

ГИМНАЗИЯ

„При Дино“

ДИНО

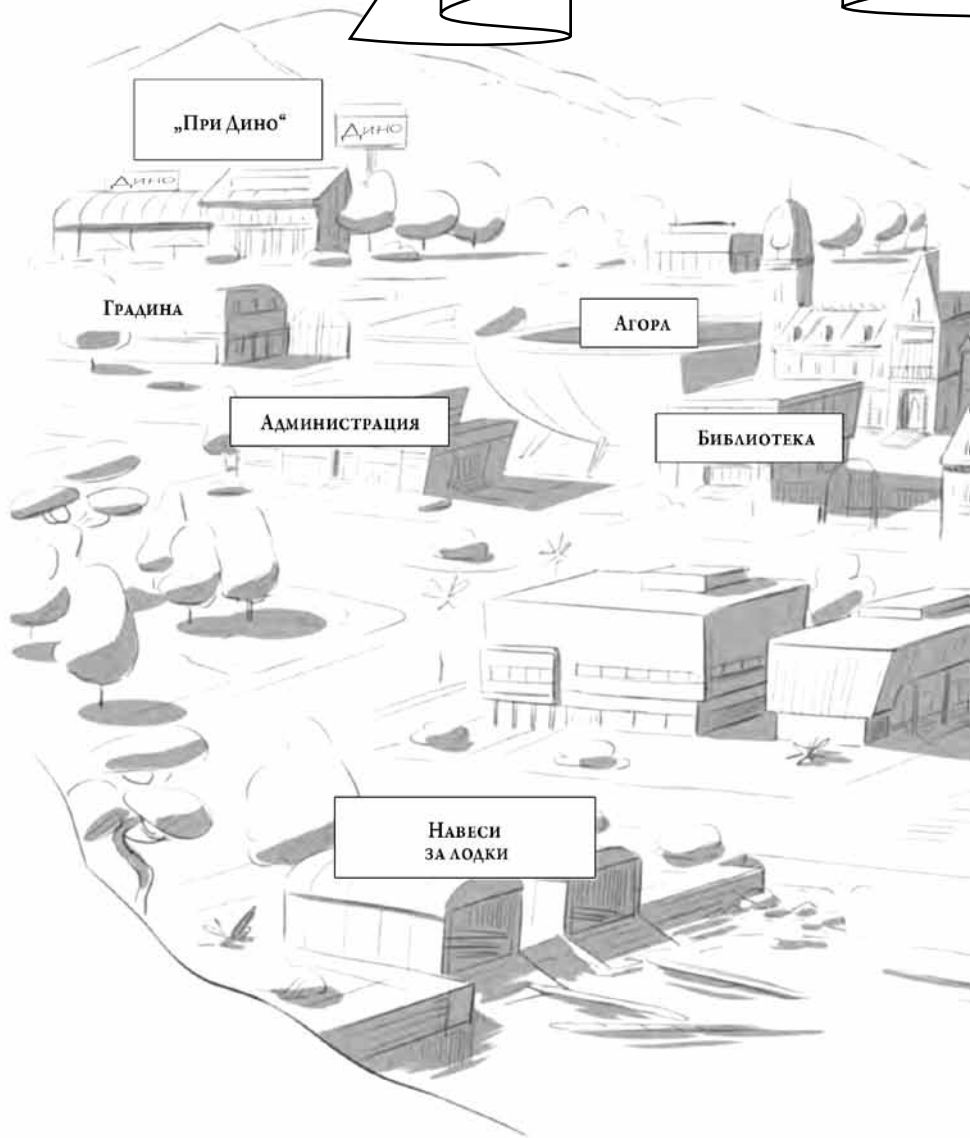
ГРАДИНА

АГОРА

АДМИНИСТРАЦИЯ

БИБЛИОТЕКА

НАВЕСИ
ЗА ЛОДКИ

„СЕНТ-ЕКЗЮПЕРИ“

ОРАОВОТО ГНЕЗДО

УЧИТЕАСКИ
ПАВИЛИОН

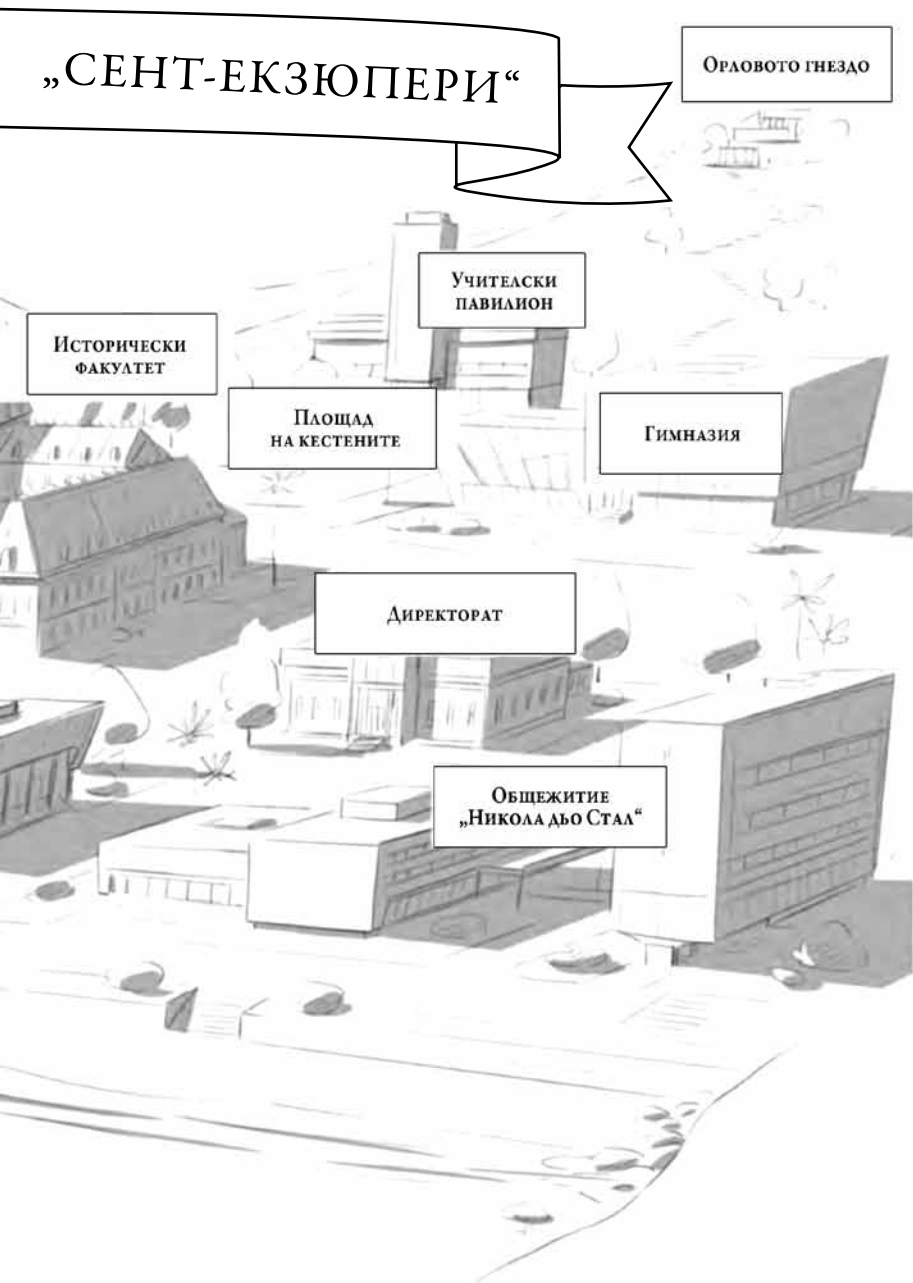
ИСТОРИЧЕСКИ
ФАКУЛТЕТ

ПЛОЩА
НА КЕСТЕНИТЕ

ГИМНАЗИЯ

ДИРЕКТОРАТ

ОБЩЕЖИТИЕ
„НИКОЛА ДЪО СТАА“

На Флора,

*За спомен от нашите разговори през онази зима, по време
на храненето на бебето в 4 часа сутринта...*

Пътеката на контрабандистите

Момичето:

Върви си, о, махни се!

Изчезвай, скелет ти жесток!

Аз твърде млада съм, за да умра!

Не смей да ме докосваш!

Смъртта:

Подай ръка, създание прекрасно!

Приятелка твоя съм аз,

не съм дошла да те наказвам.

Не бой се! Съвсем не съм жестока.

В прегръдките ми кротко ти поспи.

МАТИАС КЛАУДИУС¹ (1740–1815)

„Момичето и смъртта“

2017 година

Южният край на нос Антиб. 13 май.

Манон Агостини паркира служебния си автомобил в края на булевард „Гаруп“. Общинската полицейка затръшна вратата на старото „Рено Канго“, като проклинаше наум поредицата от събития, които я бяха довели тук.

Към 21 часа пазачът на едно от най-луксозните имения на Носа беше позвънил в полицейския комисариат на Антиб, за да съобщи за гърмеж от бомбичка или огнестрелно оръжие – във всеки случай необичаен шум, – който се е разнесъл откъм скалистата

---

¹ Немски поет лирик, по-известен с псевдонима си Асмус.

пътека в съседство с парка на имота. От комисариата не бяха отдали голямо значение на обаждането и го бяха пренасочили към общинската полиция, откъдето не бяха измислили нищо по-добро от това да се свържат с нея, макар че смяната ѝ вече беше свършила.

Когато началникът ѝ се бе обадил, за да я помоли да отиде да хвърли един поглед на крайбрежната пътека, Манон вече беше официално облечена, готова да излезе от къщи. Беше ѝ се приискало да му отговори да върви по дяволите, но не можеше да му откаже тази услуга. Същата сутрин човекът ѝ беше позволил да задържи реното след работно време. Личният ѝ автомобил бе сдал багажа, а в тази съботна вечер тя се нуждаеше на всяка цена от превозно средство, за да отиде на важна за нея среща.

Гимназия „Сент-Екзюпери“, която бе завършила, честваше 50-ата си годишнина и по този повод на вечерното парти щяха да се съберат бившите ѝ съученици. Манон тайно се надяваше да види там едно момче, което някога ѝ бе направило много силно впечатление. Едно момче, различно от останалите, което тогава глупаво бе пренебрегнала, предпочитайки по-големи момчета, които се бяха оказали пълни кретени. Надеждата ѝ беше съвсем химерична – тя дори не беше сигурна, че той ще присъства на партито, пък и вероятно изобщо не я помнеше, – но ѝ се щеше да вярва, че най-сетне ще се случи нещо в живота ѝ. Маникюр, прическа, пазаруване – беше се приготвяла цял следобед. Беше похарчила триста евро за права тъмносиня рокля от дантела и копринено жарсе, беше взела назаем от сестра си едно перлено колие, а от най-добрата си приятелка – чифт елегантни велурени обувки „Стюарт Вайцман“, които ѝ убиваха.

Качена на високите си токчета, Манон включи фенерчето на телефона си и тръгна по тесния път, който се простираше на повече от два километра по крайбрежието, стигайки до вила „Еленрок“. Тя познаваше добре това място. Когато беше дете, баща ѝ я водеше да ловят риба в малките заливи. Някога местните жители наричаха този участък Пътя на митничарите или Пътя на контрабандистите. По-късно мястото се появи в туристическите справочници под живописното име Пътеката Тир Поал. Днес го назоваваха с по-безличното име Крайбрежната пътека.

След около 50 метра Манон се натъкна на бариера с надпис: „Опасна зона – достъпът забранен!“. В средата на седмицата бе имало силна буря. Големите морски вълни бяха причинили свлачища, които правеха непроходими някои участъци от крайбрежната алея.

След кратко колебание Манон реши да прескочи бариерата.

1992 година

Южният край на нос Антиб. 1 октомври.

Изпълнена с радост, Венка Рокуел почти подтичваше, минавайки пред плажа Жолиет. Беше 10 часът вечерта. За да дойде до тук от гимназията, тя бе успяла да убеди една от приятелките си от първата година на подготвителния курс по хуманитарни науки, която имаше скутер, да я закара до булевард „Гаруп“.

Като пое по Пътеката на контрабандистите, усети, че я изпълва радостен трепет. Щеше да се срещне с Алексис. Щеше да се срещне със своята любов!

Душаше много силен вятър, но нощта беше толкова красива и небето беше така ясно, че се виждаше като посред бял ден. Венка обожаваше това място, защото беше диво и не приличаше по нищо на клиширания летен образ на Френската ривиера. Когато грееше слънце, човек бе покорен от бяло-охрения блясък на варовиковите скали и от безкрайните нюанси на лазурно синьото на водата в малките заливчета. Веднъж, гледайки към Леринските острови, Венка бе видяла дори делфини.

При силно ветровито време, като тази вечер, ландшафтът коренно се променяше. Стръмните скали ставаха опасни и човек имаше чувството, че маслиновите дървета и боровете се гърчат от болка, сякаш се опитват да изтръгнат корените си от земята. Но Венка пет пари не даваше за това. Тя щеше да се срещне с Алексис. Щеше да се срещне със своята любов!

2017

Ама че скапана работа!

Едното токче на Манон се счупи. По дяволите! Преди да отиде на партито, трябваше да се върне до апартамента си, а и утре

приятелката ѝ щеше да я навика. Тя събу обувките, пъкна ги в чантата си и продължи да крачи боса.

Полицайката вървеше неотклонно по тясната, настлана с бетон пътека, която минаваше в самия край на отвесните скали. Въздухът беше чист и ободряващ. Мистралът бе прогонил облаците от нощното небе и сега то бе обсипано със звезди.

Изумителната гледка се простираше от укрепленията на старата част на Антиб чак до Залива на ангелите, като на заден план се виждаха Приморските Алпи. На завет зад боровете се намираха някои от най-красивите имения по Лазурния бряг. Чуваше се грохотът на вълните, които се разбиваха в скалите сред пръски от пяна, и човек можеше да усети тяхната огромна мощ.

В миналото на това място се бяха случвали много трагични злополуки. Големите морски вълни бяха отнасяли рибари, туристи или влюбени, които идваха да се целуват край брега. Под натиска на общественото мнение властите бяха принудени да обезопасят пътеката, като изградиха циментови стълби и поставиха обозначения и бариери, които ограничаваха желанието на туристите да отиват твърде близо до ръба. Но беше достатъчно вятърът да се разбушува в продължение на няколко часа и мястото отново ставаше много опасно.

Манон стигна до участък, където беше паднал един Алепски бор, като бе разбил парапета и запушваше пътеката. Невъзможно бе да продължи нататък. Тя си помисли да се върне. Тук нямаше жива душа. Силата на мистрала беше разубедила желаещите да се разхождат.

Изчезвай оттук, момиче!

Манон спря и се заслуша в рева на вятъра. В него се долавяше някакво стенание, едновременно близко и далечно. Някаква скрита заплаха.

Въпреки че беше боса, тя скочи на една скала, за да заобиколи препятствието, и продължи напред, разчитайки единствено на светлината на фенерчето на телефона си.

В подножието на скалата се виждаше някаква тъмна маса. Полицайката присви очи. Беше твърде далече, за да различи ясно очертанията ѝ. Тя започна да се спуска с възможно най-го-

ляма предпазливост. Чу се прашене. Подгъвт на дантелената ѝ рокля се беше разпорил, но Манон не му обърна внимание. Сега вече видя фигурата, която бе привлякла вниманието ѝ. Това беше труп. Трупът на жена, който лежеше на скалите. Колкото повече се приближаваше, толкова повече я обземаше ужас. Не беше инцидент. Лицето на жената беше толкова размазано, че представляваше кървава пихтия. *Боже мой!* Манон почувства, че коленете ѝ се подгъват и всеки момент ще рухне. Отключи телефона си, за да повика помощ. Нямаше обхват, но на екрана имаше надпис: „Само за спешни случаи.“ Тя се канеше да позвъни, когато си даде сметка, че не е сама. Малко по-настрани седеше един мъж, облян в сълзи. Напълно съсипан, той ридаше, захлупил с ръце лицето си.

Манон застина от ужас. В този момент съжали, че не е въоръжена. Тя се приближи предпазливо. Мъжът се изправи. Когато вдигна глава, полицайката го позна.

– Аз направих това – каза той, като посочи трупа.

1992 година

Грациозна и лека, Венка Рокуел скачаше по скалите. Вятърът духаше все по-силно и по-силно. Но това ѝ харесваше. Големите вълни, опасността, опияняващият морски въздух, стръмните скали, от които ти се завиваше свят. Нищо в живота ѝ не беше толкова екзалтиращо, колкото срещата ѝ с Алексис. Дълбоко и пълно очарование. Сливане на телата и умовете. Дори да живееше сто години, нищо не би могло да се сравнява с този спомен. Перспективата да се види тайно с Алексис, да прави любов в някоя скална кухня я вълнуваше до полуца.

Усещаше как хладният вятър обгръща цялото ѝ тяло, обвива се около бедрата ѝ, повдигайки полите на роклята ѝ, като прелюдия към очакваното съприкосновение на телата им. Разтуптяването на сърцето, горещите вълни, които те заливат и разтърсват, пулсирането на кръвта във вените, конвулсиите, които карат да потръпва всеки сантиметър от тялото ти.

Щеше да се срещне с Алексис. Щеше да се срещне със своята любов!

Алексис беше бурята, нощта, сублимният миг. Дълбоко в себе си Венка знаеше, че постъпва глупаво и че всичко ще свърши зле, но за нищо на света не би сменила пламенната възбуда на този момент. Очакването, безумието на любовта, мъчителната наслада да бъде погълната от нощта.

– Венка!

Внезапно силуетът на Алексис се очерта на фона на ясното небе, където сияеше пълна луна. Венка направи няколко крачки, за да се присъедини към сянката. За миг ѝ се стори, че почувства надигашото се в нея удоволствие – силно, изгарящо, неконтролируемо. Телата им, които се преплитат едно в друго и се разтварят, докато се разтопят във вълните и вятъра. Виковете им, които се смесват с тези на чайките. Конвулсиите, взривяващият оргазъм, ослепителната бяла мълания, която те пронизва, създавайки усещането, че цялото ти същество се разпръсква на парчета.

– Алексис!

Когато Венка най-сетне притисна в прегръдките си своята любов, вътрешният глас отново ѝ прошепна, че всичко ще свърши зле. Но на нея не ѝ пукаше за бъдещето. Любовта е всичко или нищо.

Важен бе единствено настоящият момент.

Изгарящата и гибелна съблазън на нощта.